

Virginia Woolf nu are nevoie de alerta unei alarme

Tom Slater *

Cui îi este frică de **Virginia Woolf**? Se pare că americanilor. Sau cel puțin aceasta este concluzia pe care pare să o fi tras Casa Vintage US. Editura a aplicat o nouă ediție a romanului din 1927 al lui Woolf, **To the Lighthouse**, cu un avertisment de declanșare, avertizând cititorii din SUA asupra conținutului său potențial supărător. (Vintage UK nu a urmat exemplul.)

Avertismentul, raportat în Daily Telegraph, nu menționează nimic anume, probabil pentru că ar trebui să te străduiești să găsești ceva deosebit de ofensator în acest roman filozofic, semi-autobiografic, despre vacanțele unei familii înstărite pe Insula Skye. În schimb, doar avertizează cititorii ipotetici, ușor de ofensat, despre cât de vechi - și, prin urmare, potențial terifiant - este romanul:

Această carte a fost publicată în 1927 și reflectă atitudinile timpului său. Decizia editorului de a o prezenta așa cum a fost publicată inițial nu reprezintă o aprobare a reprezentărilor culturale sau a limbajului conținut în ea.

Aparent, Vintage US a pus un avertisment aproape identic pe ediția sa recentă a cărții *The Sun Also Rises* de **Ernest Hemingway**. Se pare că orice roman de o anumită epocă este acum considerat periculos pentru cititorii de astăzi, care se pare că nu sunt conștienți de faptul că scriitorii din epocile anterioare aveau viziuni oarecum diferite de cele ale oamenilor de astăzi, sau că personajele fictive pot fi uneori puțin răutăcioase.

Nu este vorba doar de Vintage. Recent, Penguin a pus un avertisment de declanșare pe cartea *The Pursuit of Love* a lui Nancy Mitford, avertizându-ne că romanul conține "prejudecăți care erau obișnuite în societatea britanică" atunci când a fost publicat pentru prima dată în 1945. În mod remarcabil, Penguin a simțit, de asemenea, nevoia să se pronunțe că acele păreri erau "greșite atunci" și "greșite și astăzi". Faptul că aceste prejudecăți au fost articulate în roman de către unchiul Matthew - un xenofob caricatural, intenționat neplăcut, care obișnuia să bată câmpii despre "nenorociții de străini" - a făcut ca avertismentul de declanșare să pară și mai ridicol. El nu este de loc eroul elegant și amabil din acea poveste.

Avertizările de alarmă, la fel ca majoritatea lucrurilor rele din această lume, și-au început viața în campusurile universitare americane de elită. Ideea, cel puțin inițial, era de a-i sprijini pe cei care suferă de sindromul de stres post-traumatic, alertându-i asupra conținutului unui text sau film care le-ar putea "declanșa" simptomele sau i-ar putea forța să retrăiască experiențe traumatice din trecut. Până în ziua de azi, susținătorii apără avertismentele de declanșare pe motiv că scopul lor este de a-i proteja pe cei cu adevărat vulnerabili de răul psihologic, și nu de a avertiza pe toată lumea să evite materialele dificile.

Problema cu acest lucru este dublă. În primul rând, acesta este de fapt un mod teribil de a trata persoanele cu PTSD. Acesta este un punct de vedere pe care autorul și psihologul social Jonathan Haidt îl susține de ani de zile. "Conform celor mai de bază principii ale psihologiei, însăși ideea de a ajuta persoanele cu tulburări de anxietate să evite lucrurile de care se tem este greșită", spune el. În al doilea rând, avertismentele generale de pe cărți, prin definiție, îi determină pe toți cititorii să le privească cu suspiciune - chiar cu teamă. Ne îndeamnă să ne simțim jigniți.

Rezultatul tuturor acestor lucruri este încurajarea oamenilor să se ferească de lectură. În special, să se ferească să citească orice lucru care nu a fost scris cu cinci minute în urmă și care nu reflectă perfect toate opiniile noastre contemporane (și atât de evident imaculate din punct de vedere moral). Ideea că cineva ar putea învăța din trecut, că poate scriitorii de mult morți știau ceva ce noi nu știm, ceva ce noi am uitat sau n-am învățat, este respinsă din start în aceste zile. Înainte se spunea că trecutul este o țară străină. Acum tratăm trecutul ca pe una dintre acele

țări despre care Ministerul Afacerilor Externe emite avertismente de călătorie. Cum ar fi Libia. Sau Franța.

Ar trebui să respingem aceste avertismente condescendente. Dar trebuie, de asemenea, să contestăm cultura care le-a dat naștere: una în care suntem cu toții considerați fragili din punct de vedere mental, în care marea literatură este redusă la cele mai grosolane teste de puritate politică și în care trecutul este caricaturizat ca o groază lungă și neîntreruptă.

Acest articol a fost publicat inițial pe site-ul britanic al publicației The Spectator.

Traducere Adrian Grauenfels

SAGA PUBLISHING 2023

Via Max Tzinman.

* Tom Slater este editorul revistei SPIKED

